

הם יודעים על מה הם מדברים

הזכרון עוד חי מן המלחמה ההיא של בלימה שהפכה להבקעה / והגימים רוצדים מן החששות הכבדים ומן התדהמה שבהפתעה / וזכורות התמונות של בית הכנסת המתרוקן ותחושות גור הדין של שעת נעילה / והפרדה מן הבית כדי לעצור את הדירה הסורית בגולן / השנים לא השכיחו את המעבר החד מדממת יום הכפורים אל תוך החטיבה / ואת ההתארגנות המהירה מן החלצה הלבנה אל הטנק ומדי הצבא / אחד תרת בזכרוננו את ארבעת הטנקים שיצאו בלילה הראשון / ואחר רשם בלבו שלושה ימים ושלושה לילות שלא נמצא בהם רגע לישן / אחד שב ומספר על התרדה והאימה של קרבות החסימה / ושני זוכר לעד את החברים שנפגעו חמש שעות לאחר פרוץ המלחמה //

רושמי המהלכים יצינו תאריכים ושעות ולצדם את הציר והפקדה / ובלי ספק יצמדו על הרוח העקשת של האדם שהניע את הפלדה / הם יזכירו אחד אחד את המפקדים שהובילו שירות של טנקי צנטוריון / ואת החילים האלמונים שלחצו על הדושה ושעטו קדימה עם כל עצמת השריון / הם יצינו את אורי ואת הראל ורן ושפר ודנון ליד הרכס והנתיב המתפתל / ואת כל האחרים שבדברי הימים יזכו לכנוי "הכות של..." / אך מי שהיה שם לא ישכח את נקדת המפנה: הקרב על רמתגניה ביום הרביעי למלחמה /

כאשר כוח קטן ופגוע במצב של מגננה נטל לידיו את הזומה / מי שלחם שם יזכר את החייה שעלה אחר כך על פני הלוחמים / ואת הלילה הראשון שבו הם תדלו סוף סוף להיות אלמים / ומי שראה את הקרב הארוך והקשה הזה ידע שכאן זה"ל תור לעצמו / אולי בזכות קריאת המח"ט: "עכשו או אף פעם לא" - כמו בכל המלחמות //

החצים במפות יצירו את צירי התנועה, החסימה והחלויץ ואת כל אתרי הקרבות / וימחישו את התחושות המאזמות ואחריהן את התקלה והתקוות / הם יצינו את חאן-ארנבה ואל-חושניה ואת ציר הנפט ואת תל-שיפון / שהם כלם רגעים של נחישות והעזה ושתפות - והם כלם בזכרון / הקנים יתארו את הסורים, העיראקים והירדנים, שטנקים בודדים חסמו את דרכם / והזכרונות מן השעות האלה יוסיפו ללכד את מי ששרד משם / ובתוך אלבום המלחמה העבה לא יפקד מקומם של ספורי האמץ והגבורה / ואיש לא יתן לשכח את שבועים וחמשה הבחורים שלא שבו הביתה חזרה / ולבסוף תרשם השורה האחרונה: חשוב ללמד מנסיונם של אחרים / אם הם עברו את ההפתעה ויצאו ממנה מנצחים, הם יודעים על מה הם מדברים //

לעצרת חטיבה 434, מפגש לציון 20 שנה לחימתם במלחמת יום הכיפורים

גם ובעיקר זכות

ימים לא קלים עוברים עלינו - לא קלים בכלל ולא בפרט ולא לפי שום קנה מדה / ואנחנו מתגעגעים אל ימי האתמול, ובשביל כלנו המחר עדין חידה / הרוח נושפת בערפנו, ומדינה שלמה מטלטלת בין השקט לסערה / ובין לילות בלי שנה לימים של תקנה, בין השאלות וההרהורים והחוכה והזכות והבחירה / אנחנו מביטים על עצמנו, ובחשבון הנפש רואים את קני האור ואת נקודות הצל / ופתאום נזכרים בשיר אחד, ישן: "כל העם במלואים, רק בישראל..." / נזכרים איזה גבר היה חיל שחזר תביתה מחדש על הקו - ובעיר המתינו פרחים / ואיך מלואימניק היה "הישראלי המצוי", ואיזו גאונה זו היתה, שטופה בציונות ובערכים / זמנים אחרים - כן, זמנים אחרים שבהם שלושים ימים כאלה היו המועדון הכי מבחר / הימים שבהם חשבנו לא רק על עצמנו ולא רק על סיר הבשר של היום - אלא על הבקר של המחר / האמון המפרך, המרדף, הפטרול, הגיפ... הגרוז... והאש... / ואחרי השמירה - הקפה עם החברים ליד האהל, והבדיחות הגסות ומשחקי השש-בש / כך רואים בצלומים... זה עולה בזכרונות... אלה היו פנייה של המדינה... / כי ימי המלואים היו היפים, המספקים והמרגשים בימי השנה / אבל מה שהיה כבר לא יהיה, ומה שהיה הוא כבר אחרת... כל כך שונה... / כי כאשר המעטפה החומה מגיעה - לא כלם באים בשערי המחנה //

לא כלם. אבל יש כאלה שזכונם לכל צו, בכל עת / יש כאלה שרק מתקשרים אליהם - והם כבר ביחידה, מוכנים לתת / נכון, זה לא קל... יש קשיים בפרנסה... ויש עוד אלה ואחת סבות / אף את האור הזה בעינים, כשהם מגיעים - שום קשי לא יוכל לכבות / וכדי להמשיך להגיע אל אותו מפגש, אל אותה רעות ששיכת רק לזן המלואים / הם יגיסו את הסבתא לשרות בבית, ויצאו אל השליחות הזאת מתוך שגרת החיים / הם יחליפו את המזגן בארבע רוחות השמים, ואת החליפה - במדי הנית / וברגע אחד יעלו על הצעלים הגבוהות ויפרדו לחדש - בערך - מהסנדלים ונעלי הבית / יתנו נשיקה לאשה ולילדים ויצאו כי זהו צו הלב, ולא רק צו הקריאה / וימשיכו להגיע באותה מסירות, כי תמיד יש צורך... וזה עדין גם צו השעה / ומסרו את עצמם כמו שהם יודעים לעשות - וכאן אין שעות נוספות... אין גבול... / וכאן ברור דבר אחד: עדין יש סכנה... עדין היא מאימת על כלנו - לצדנו וממול / ומשום כך חייבים לבוא, כי המרחק בין שלנו לבין אימה לפעמים דק כחוט / וזו חוכה, אבל בשבילם זו גם - ובעיקר - זכות //

לטקס יחידות מילואים מצטיינות - יום המילואים תשס"ה,
בית הנשיא בירושלים